

Doi

Nu îmi amintesc cum am supraviețuit fără tine, nici cum s-a clădit povestea. Nu știu nici cum trăiești tu. Atunci când s-au întâmplat lucrurile despre care vorbesc, mi s-a părut la îndemână. Ceva făcea să se întâmple, ca și cum povestea ar avea voință proprie.

Oglinda a fost de la început, cineva n-a băgat de seamă. A fost absorbit de sine însuși, ori reticent, ori n-a văzut când o ușă i s-a deschis. Și acum privirea regresivă spre tine. Și nu știu ce mă izbește și îmi ia mințile în asemenea măsură : lipsa ta sau ceea ce văd. (Și cum toate tensiunile îmi întunecă vederea și mă fac să duc o luptă pe viață și pe moarte pentru fiecare cuvânt, nu mai știu nici dacă lucrurile stau acum în puterea ta sau în puterea mea, sau ceva grav deja s-a întâmplat.)

Și până să răscolesc lumea după tine, să aflu ce este în spatele poveștii care aproape nu mă lasă să respir, te găsesc mai bine la locul de întâlnire stabilit.

Sunt o fată slabă, am 58 de kg și e cea mai bună formă a mea. Am îmbrăcat cei mai tari blugi ai mei, dar nu îmi faci complimente. Cu tine am sentimentul că merg pe o limită. Tu ești foarte înalt, ai pielea albă, păr lung, blond închis, filat, de nuanță rece. Frizura vrea să îi dea nonșalanță, părul își revendică statutul. Ochiul albaștri, oarecum metalici și aerul puțin straniu, văd uneori că îți trec umbre pe sub pielea obrazului. Simt pericol, nu îl pot identifica, nici numi. Prezența ta de spirit mă neliniștește. Te găsesc frumos, nu îți place să ți se spună, sau nu te vezi așa, nu te întreb de ce. Port haine lejere în culori neutre și nici un fel de accesoriu. Când mergem pe stradă nu fac nici un pas altfel decât lipită de tine, tu mă ții strâns în dreapta. Te vreau pentru mine, nu te folosesc, am știut întotdeauna cum ești tu și cum arăți.

N-a existat vreun moment în care să te pierzi sau nu ți se poate citi pe față. Când îți surprind privirea remarc ceva ce plutește și stă la pândă în egală măsură. Matricea feței tale îmi vine mai mult decât cunoscută, gura imposibilă, evidența-evidențelor. E prima parte din tine de care dau cu ochii atunci când ridic privirea, îți citesc expresia pe gură, nu pe obraz. Nu îți arăți dinții când vorbești, o faci numai când râzi, ai totuși ceva nefiresc, ceva anumit, o particularitate pe care nu o pot defini. Te face distinct.

Uneori mă privești în ochi și îmi spui lucruri pe care nu le asimilez, mă prefac că nu aud. Nu îmi dau seama dacă te enervează ceva sau te joci, nu îți întorc replicile pe care le meriți. Când mă întreb o faci direct ca și cum nu aș avea bariere, nu îmi vine să cred că îți răspund.

Sunt o fată cu o șuviță albastră în păr, mă poartă o pală de foc, mă stăpânește o mare inconștiență, un magnetism mă ghidează. În tine nu așez vreo așteptare, ci numai o promisiune la momentul respectiv. O fac real și egoist, am știut întotdeauna cum ești tu și cum arăți, simțurile mele s-au rătăcit pe undeva, cineva a tras după sine o altă memorie, a unor necunoscute dinainte. E ceva foarte aproape, ca și cum povestea cu tine s-ar mai fi întâmplat. Ieri seară când ne-am întâlnit, s-a făcut puțină zarvă pe seama mea. Fetele te-au observat înainte și m-au chemat să te văd, aproape că nu e cu puțină să apari în carne și oase, cum am spus mereu că ești. Și pe deasupra, uns cu miere și stropit cu praf de aur, ți-a apărut puțin pe vârful nasului și am văzut prin tricou. Și când în sfârșit te-ai așezat lângă mine și ai vorbit, ai spus că m-ai văzut primul. Acum îmi spui doar că rujul meu roșu nu îți place.